

„SPARTACUS”

„SPARTACUS”

Weekblad van de Communistenbond

EXTRA UITGAVE

De onvermijdelijke botsing tussen Kapitaal en Arbeid, tussen de klasse die wil leven zonder zelf te arbeiden en de klasse die slechts leven kan als zij zelf werkt, heeft na de bevrijding ook in Nederland niet lang op zich laten wachten.

Het begon reeds in September, in het Zuiden des lands, zoals het in alle van het Fascisme bevrijde landen beginnen moest. En direct na de ineensorting van de fascistische bezetting van de westelijke provincies bleek, dat nog de ondragelijke druk van de fascistische terreur, noch de feeststemming over het einde van de oorlog hier, iets hadden veranderd aan de klassentegenstelling, waaruit de maatschappelijke spanningen voortkomen.

Een golf van arbeidsconflicten gaat over de landen, niet alleen over Nederland, maar over alle landen der wereld.

„Arbeid-onlust” noemt de pers der bezitters de houding der arbeiders. „onverantwoordelijk” noemt zij het verzet der arbeiders tegen de hen voorgeschreven arbeidsvoorwaarden. „een misdaad tegen de Volksgemeenschap” noemt zij de weigering der arbeiders om te werken tegen loon die soms te laag zijn om hun rantsoenen te betalen, in kleding en schoeisel, die slechts de naam van lompen verdienen, om te werken met lege magen en met zorgelijke gedachten aan ondervoede vrouwen en kinderen.

Nu in Twente, dan in Limburg, legden zij de arbeid neer. In Amsterdam staakte de Arbeidsreserve de aandrijvers en collaborateurs der Heide Maatschappij weg. In Rotterdam is de arbeid in de haven een week neergelegd.

Tot nog toe in al die gevallen, werd de verlangde loonsverhoging snel verdacht snel gegeven. In Rotterdam verkregen de arbeiders 25%. Ook andere eisen werden ingewilligd, of hun inwilliging in uitzicht gesteld. De regering greep in, niet of schijnbaar niet in de eerste plaats tegen de stakers, maar tegen de werkgevers, wier tac-

tiek, naar de mening der regeringsinstanties, de strijd geprovoceerd had.

Wij hebben iets geleerd uit de eerste botsingen, meer dan uit alle theoretische beschouwingen waarop de burgerlijke pers ons vergastte.

Wij hebben geleerd, dat „Heropbouw” een en dezelfde naam is voor twee zeer verschillende zaken. Heropbouw van het bedrijfsleven is voor de bezitters de verzekering van hun bezit, van de Winst uit hun kapitaalsbeleggingen. Heropbouw van het bedrijfsleven is voor de arbeiders de strijd voor het naakte leven, voor het stuk brood voor heden en morgen, voor hele kleren en schoeisel, voor een weinig huisraad, voor de gezondheid van hun vermagerde en door tuberculose bedreigde kinderen, voor de bevrijding van de zorg voor ouderdom en invaliditeit. Het betekent de strijd voor het recht op vrijheid van vereniging en het vrije woord op de plaats van hun arbeid, de strijd voor het recht om te leven en te werken voor het leven in plaats van voor vernietiging en nieuwe barbaarsheid. Dat is de heropbouw der arbeiders.

Wij hebben geleerd, dat wij onze strijd slechts kunnen voeren en overwinnen, als wij één zijn. Maar wij hebben ook geleerd, dat onze tegenstander over nog gevaarlijker wapens beschikt dan het open geweld, waarvoor zij op het ogenblik nog terugschrikken. Dat is het wapen van de laster.

De arbeiders, zo wordt gezegd, zijn lui en onverschillig voor de belangen van de bevolking. Zo spraken de lasteraars gedurende de Rotterdamse staking en de organen der burgerlijke, der sociaal-democratische en der oude vakbondspers ontzagen zich niet, fantastische verhalen te doen over reusachtige diefstallen in de haven. Nu, na de staking, zijn zij genoodzaakt te erkennen, dat het slechts om kruimeldiefstallen ging, terwijl niets er op wijst, dat de stakers hiermee iets te maken hadden. Maar de lasterverspreiding had toch haar werk gedaan. Zoals de bedoeling was.

Wij hebben geleerd, dat het wapen van de laster scherp snijdt, dat de hongerende bevolking, die door onze verklaring niet of niet voldoende wordt bereikt, het sprookje van de luie, stielende, onverschillige arbeider, gelooft. Luider dan onze stemmen waren de luidsprekers van regering en burgemeester, die door de straten reden, luider dan onze roep om solidariteit was vaak de roep van hongerende mensenmagen, van de mensen die niet bedachten, of niet eens wisten, dat de aanspraken der arbeiders nog ver terugblijven bij wat hun werkelijk recht is, want slechts zij, de werkers met hoofd en hand, in de stad en op het land, maken het mogelijk dat deze wereld leven kan.

Wij hebben geleerd, dat de in strijd staande arbeiders verliezen moeten, als hun strijd geïsoleerd blijft, als de strijd niet door alle arbeiders begrepen wordt, als zij niet door alle arbeiders als de strijd van alle arbeiders wordt begrepen. Wij hebben daarom geleerd, dat wij elke actie direct onder de aandacht moeten brengen van alle arbeiders, aan de gehele werkende bevolking onzer stad, van het land en - zonnig - van alle landen.

Wij hebben geleerd, dat de oude vakbonden de steunpilaren zijn van het systeem, dat ons onderdrukt en uitbuit, dat zij onze werk- en strijdeenheden in de weg staan, dat zij ons wensen te vertegenwoordigen en te leiden om ons als gehoorzame arbeidsslaven onder het juk te houden of terug te brengen.

Wij hebben geleerd, dat elke actie, elke strijd, beginnen moet met organisatie van de eenheid van het gehele bedrijfs personeel in de strijd onder eigen, zelfgekozen, aan de arbeiders zelf direct verantwoordelijke leiding. Wij hebben daarbij ook geleerd, dat de arbeiders, als zij zelf de verantwoording voor hun strijd dragen en zelf de techniek, de tactiek en het doel van de strijd bepalen, als zij zelf over de duur van de strijd beslissen, als zij in elke medearbeider de kameraad zien, onverschillig wat ook zijn politieke of religieuze mening moge zijn, dat zij dan ook nieuwe vormen van

organisatie en strijd scheppen. Welke naam zij ook aan hun eenheidsorganisatie geven, ook al kiezen zij daarvoor de naam 'Vakbond' uit gewoonte of met de illusies dat zij een foutenlozen vakbond kunnen maken, de nieuwe organisatie wordt geboren, die de arbeiders van bedrijf tot bedrijf omvat, die geen bureaucratisch apparaat in de vorm ener vierde vakcentrale kan toelaten, op straffe van haar eigen ondergang.

Wij hebben geleerd van deze eerste gevechten, overal in Rotterdam en in Amsterdam, in het Oosten en in het Zuiden van het land en in het Noorden.

En wij moeten de tijd, die ons nog gelaten is voor de volgende gevechten, benutten. Op 26 Juli op zijn laatst, zal - wat Rotterdam betreft - blijken, of de ons gedane geloften worden ingelost. De tegenstander zal zijn tijd weten te gebruiken met alle middelen, die hem de met militaire methoden werkende heersersmacht en de lasterpropaganda verschaffen.

Ook wij, de arbeiders van Nederland, moeten onze tijd benutten. Wij moeten bouwen onze eigen organisatie, gegrond op de eenheid der bedrijfs-personelen, die zelfstandig en vrij is van elke inmenging van de staat en zijn organen, hierbij inbegrepen, de oude vakcentrales.

De bedrijven in gang houden en in gang brengen voor de mensen, die hongerende mensen, die eten willen, voor de opbouw en voor het leven, niet voor nieuwe vernietiging en winst der parasieten.

Arbeiders van Rotterdam, arbeiders van Nederland, aan het werk voor Uw eigen gemeenschap, voor en door eigen organisatie, voor werkelijke vrede, voor het geluk en de toekomst van U zelf en van Uw kinderen.

Arbeiders in de havens van Nederland, arbeiders in fabrieken en mijnen, op de akkers en op de schepen, een Nieuwe Tijd, is gekomen. Uw tijd als gij geleerd hebt en als gij wilt!

B4

A4

B5

A5